

- 10) planowanie, budowa i urządzenie wszelkiego rodzaju znaków nawigacyjnych i innych urządzeń oznakowania nawigacyjnego, co wymaga uprzedniego uzgodnienia z Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej;
- 11) ustawianie znaków baz pomiarowych szybkości dla potrzeb marynarki handlowej i rybołówstwa morskiego oraz opieka nad nimi;
- 12) budowa i utrzymywanie w należytych stanie dalsz dewiacyjnych i nabieżników dewiacyjnych, z wyjątkiem przypadków, gdy urządzenia te znajdują się na terenie administrowanym przez Marynarkę Wojenną.

§ 4. Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej i Służba Oznakowania Nawigacyjnego Resortu Żegluga obowiązuje są:

- 1) wspólnie czuwać nad bezpieczeństwem żegluga przez kontrolę stanu oznakowania nawigacyjnego w drodze bezpośredniej wymiany spostrzeżeń;
- 2) wzajemnie wymieniać wyniki prac hydrograficznych oraz umożliwiać korzystanie z materiałów hydrograficznych otrzymywanych z zagranicy.

§ 5. Upoważnia się Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej oraz Służbę Oznakowania Nawigacyjnego Resortu Żegluga do wspólnego reprezentowania Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na międzynarodowych konferencjach hydrograficznych.

§ 6. 1. Biuro Hydrograficzne Marynarki Wojennej bierze stały udział w pracach kongresów hydrograficznych i międzynarodowych organizacjach hydrograficznych oraz jest stałym członkiem Międzynarodowego Biura Hydrograficznego w Monaco z ramienia Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Szef Hydrografii Marynarki Wojennej jest stałym oficjalnym reprezentantem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

w dziedzinie hydrografii w stosunku do Międzynarodowego Biura Hydrograficznego w Monaco i instytucji hydrograficznych państw obcych.

§ 7. 1. Szef Hydrografii Marynarki Wojennej jest przewodniczącym polskiej delegacji i jej reprezentantem na wszelkich międzynarodowych konferencjach hydrograficznych, jest odpowiedzialny za całokształt prac delegacji oraz powołany do podejmowania ostatecznych decyzji we wszystkich sprawach i zagadnieniach, które mogą wyłonić się w toku obrad i prac Międzynarodowej Organizacji Hydrograficznej oraz kongresów hydrograficznych.

2. W skład delegacji wchodzi z prawem głosu przedstawiciele Ministerstwa Żegluga oraz innych instytucji zainteresowanych w zagadnieniach będących przedmiotem konferencji.

§ 8. Szef Hydrografii Marynarki Wojennej oraz Naczelnik Służby Oznakowania Nawigacyjnego Resortu Żegluga są podawani w Międzynarodowym Roczniku Hydrograficznym, przy czym Naczelnik Służby Oznakowania Nawigacyjnego jest umieszczony na drugim miejscu jako Szef Bezpieczeństwa Nawigacyjnego (Chef du Balisage) z ramienia Ministerstwa Żegluga, ściśle współpracujący z Biurem Hydrograficznym Marynarki Wojennej.

§ 9. Traci moc instrukcja Ministra Obrony Narodowej i Ministra Żegluga z dnia 3 września 1948 r. w sprawie podziału kompetencji pomiędzy instytucjami hydrograficznymi podległymi Ministerstwu Obrony Narodowej i Ministerstwu Żegluga (Monitor Polski Nr 86, poz. 960).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żegluga: w z. *S. Bukowski*

Minister Obrony Narodowej: *K. Rokossowski*
Marszałek Polski

1440

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW: SPRAW ZAGRANICZNYCH, HANDLU ZAGRANICZNEGO, ŻEGLUGI I FINANSÓW

z dnia 31 października 1955 r.

uchylające zarządzenie z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie wysokości dodatków lokalnych dla pracowników placówek dyplomatycznych, konsularnych i handlowych za granicą.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39 i Nr 60, poz. 475) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wobec unormowania uposażenia pracowników polskich placówek za granicą uchwałą nr 16 Prezydium Rządu z dnia 7 stycznia 1955 r. uchyla się zarządzenie Ministrów: Spraw Zagranicznych, Handlu Zagranicznego, Żegluga i Finansów z dnia 5 kwietnia 1951 r. w sprawie wysokości dodatków

lokalnych dla pracowników placówek dyplomatycznych, konsularnych i handlowych za granicą (Monitor Polski Nr A-32, poz. 398).

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 7 stycznia 1955 r.

Minister Spraw Zagranicznych: w z. *M. Naszkowski*
Minister Handlu Zagranicznego: w z. *B. Goroński*
Minister Żegluga: w z. *S. Bukowski*
Minister Finansów: w z. *J. Trendota*

1441

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 listopada 1955 r.

w sprawie dokonywania skupu zdecentralizowanego niektórych artykułów spożywczych przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego oraz żywienia zbiorowego.

Na podstawie art. 3 ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa

oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. Nr 63, poz. 494) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez użyte w zarządzeniu określenia:

- 1) „przedsiębiorstwa handlowe” — rozumie się państwowe przedsiębiorstwa prowadzące handel detaliczny oraz żywienie zbiorowe,
- 2) „skup zdecentralizowany” — rozumie się skup artykułów rolnych przez przedsiębiorstwa handlowe od indywidualnych producentów rolnych, spółdzielni produkcyjnych, gospodarstw rolnych prowadzonych przez jednostki państwowe, zbieraczy owoców leśnych i grzybów oraz rybaków — uzupełniający zaopatrzenie ze źródeł centralnych.

§ 2. Przedsiębiorstwa handlu detalicznego w ramach swojej działalności dokonują skupu zdecentralizowanego artykułów rolnych wymienionych w § 3 bez potrzeby stosowania wymagań ustawy, z dnia 18 listopada 1948 r. (Dz. U. Nr 63, poz. 494) i przepisów wydanych na jej podstawie.

§ 3. Skupem zdecentralizowanym mogą być objęte następujące artykuły:

- 1) kasza jaglana i gryczana,
- 2) groch, fasola, bób, soczewica,
- 3) ryby i raki,
- 4) drób, dziczyzna, króliki,
- 5) nabiał (masło osekłowe, sery twarogowe, śmietana),
- 6) jaja,
- 7) owoce świeże i suszone,
- 8) owoce leśne,
- 9) warzywa oraz kapusta i ogórki kiszane,
- 10) ziemniaki jadalne,
- 11) grzyby świeże i suszone,
- 12) mak,
- 13) miód,
- 14) zioła przyprawowe (majeranek, kminek, czarnuszka itp.),
- 15) kwiaty.

§ 4. Przedsiębiorstwo handlowe może dokonywać skupu zdecentralizowanego wyłącznie:

- 1) na terenie powiatu, w którym ma siedzibę,

- 2) na terenie innych powiatów tego samego województwa — w razie uzyskania na to zgody prezydium wojewódzkiej rady narodowej,
- 3) na terenie innych województw — w razie uzyskania zezwolenia Ministra Handlu Wewnętrznego.

§ 5. 1. Skup zdecentralizowany powinien odbywać się na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych) oraz w punktach sprzedaży detalicznej i magazynach. Zabrania się dokonywania skupu zdecentralizowanego w zagrodach chłopskich.

2. Niedozwolone jest prowadzenie w trybie niniejszego zarządzenia skupu artykułów rolnych:

- 1) w obrębie czynnych stałych punktów skupu przedsiębiorstw prowadzących skup scentralizowany,
- 2) runa leśnego na terenie działalności czynnych punktów, prowadzących skup scentralizowany tego artykułu.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do uruchomionych przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego punktów dokonujących skupu zdecentralizowanego artykułów rolnych na targowiskach (halach targowych, bazarach i placach targowych).

§ 6. Tracą moc:

- 1) zarządzenie Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 30 listopada 1953 r. w sprawie zasad dokonywania zakupów niektórych artykułów spożywczych oraz kwiatów przez przedsiębiorstwa handlu detalicznego i jednostki prowadzące żywienie zbiorowe (Monitor Polski Nr A-110, poz. 1463),
- 2) sprzeczne z niniejszym zarządzeniem przepisy zarządzenia nr 661 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 18 września 1952 r. w sprawie handlu wiejskiego zbożem, przetworami zbożowymi oraz jadalnymi strączkowymi (Dz. Urz. MHW Nr 8, poz. 39), w szczególności przepisy części III i IV.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Minor

1442

PISMO OKÓLNE Nr 353 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 18 listopada 1955 r.

w sprawie współpracy zakładów pracy z zakładami leczniczo-zapobiegawczymi przy zakładach pracy w zakresie zwalczania przyczyn absencji chorobowej.

Stwierdzono, że kierownicy zakładów pracy w większości przypadków nie doceniają potrzeby ściślejszej współpracy ze społeczną służbą zdrowia w wykrywaniu ognisk absencji chorobowej i przyczyn jej nasilenia, a w szczególności nie biorą udziału w naradach ze służbą zdrowia, na których są omawiane przyczyny absencji chorobowej oraz ustalane wnioski zmierzające do usunięcia tych przyczyn.

Niejednokrotnie lekceważy się zgłaszane przez lekarzy zakładowych słuszne i uzasadnione wnioski dotyczące usunięcia usterek w zakresie higieny pracy bądź innych usterek przyczyniających się do powstawania chorób wśród pracowników.

Stan powyższy w znacznym stopniu utrudnia właściwe rozwiązanie szeregu zagadnień w dziedzinie walki z absencją chorobową.

Ponadto służba zdrowia napotyka trudności w ustaleniu

faktycznego stanu absencji chorobowej, ponieważ administracja zakładów pracy częstokroć przyjmuje od pracowników zaświadczenia o czasowej niezdolności do pracy bez odnotowania w ewidencji zakładu leczniczo-zapobiegawczego przy zakładzie pracy, tj. bez dopełnienia obowiązku przewidzianego w ust. 11 lit. b) pisma okólnego nr 52 Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 marca 1952 r. w sprawie zwolnień do lekarzy w godzinach pracy (Monitor Polski z 1952 r. Nr A-24, poz. 309 oraz z 1954 r. Nr A-29, poz. 438).

W związku z powyższym zobowiązuję kierowników zakładów pracy do poprawienia współpracy ze służbą zdrowia w powyższym zakresie.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz